

1

עצי הזית הראשונים של רחוב אל-מנסוריה הם יצורים זקנים הסובלים מאדישות נצחית, אבל כשדוד לייזר שוב מתקשר וקולו רועם בחלל הטרנטה, ברור לעדיני שאפילו הם מגלגלים עיניים בייאוש.

"אביגדור", נוהם הדוד מתוך הדיבורית החורקת. "אביגדור, אתה איתי, כן?"

"יא, לייזר", ידיו של אבא שלה יציבות על ההגה. "אנחנו בדרך להר הזיתים, זה דחוף?"

השאלה מיותרת.

הכול דחוף כשמדובר בדוד לייזר.

הפעם זה רישום הנישואין. ממש דחוף, אביגדור, חבל ליפול על סתם טיפוס מהרבנות כשיש בשטח גיס שיכול לעשות את זה.

ולהרוויח כמה מאות שקלים. אבל את זה הדוד לא טורח לציין.

"תעבירו לי את המסמכים בהקדם", הוא מנחה בסמכותיות, מעניק כותרת פומפוזית לצילומים הפשוטים האלה של תעודות הזהות.

"גם של ההורים?" אביגדור ויץ חיתן כבר שלושה ילדים, אבל הפרטים הקטנים מאז ומעולם נוהגים לפרוח מראשו.

דוד לייזר מהסס לרגע, ולעדיני ברור שאין לו מושג, ושלמרות תפקידו

המכובד של הדוד מעטים מאוד הם האנשים שנעזרים בשירותיו, משום מה.

"גם של ההורים", הוא מחליט בסוף להמר. "ושל הילדים, כן, אביגדור?"

גלגלי הרכב קופצים. "הילדים", חוזר האיש שעל ההגה, ומשהו נע בליבה של עדיני.

הילדים.

"עדיני ועקיבא", מפרש דוד לייזר בקלילות. קלילות מופלאה, בהתחשב בעובדה שרק ארבעה חודשים קודם לכן הוא יצא בחרב ובחנית נגד השידוך הזה.

נגדה.

נגד עקיבא.

עקיבא שאבא אוהב כמו בן. כמו הילדה שהייתה ואבדה לו.

הר הזיתים מגיח מן האופק, מנוקד מצבות מצבות.

"גיטה לידך?" הדוד מנמיך את מילותיו בדיסקרטיות. תמיד הוא מנמיך אותן ככה כשהוא מבקש לדבר עם אימא שלה, אחותו.

"רק עדיני", אביגדור וייץ מחייך אל ביתו מתוך המראה הקדמית. "גיטה לא הרגישה מספיק בטוח לנסוע דרך הערבים. המצב הביטחוני, אתה יודע".

לייזר טוען שהוא יודע, יודע. "אבל שנינו יודעים בדיוק למה היא לא מסוגלת לדרוך שם, אביגדור. נכון?"

נכון.

נכון שרק היא נמצאת כאן, ברכב. נכון שהיא נוסעת להר הזיתים להזמין את הסבים והסבתות המנוחים לחתונה שלה.

נכון מאוד שאימא שלה לא מסוגלת לדרוך בהר הדממה. לא מאז נקברה בו מרגלית שלה, קבר טרי בין מצבות מתיישנות.

"בחופה כולם בטח יבכו כמו משוגעים", דווקא מול המצבה של מרגלית היא מרגישה חופשייה לגחך.

המצבה נושאת עיניים לבנות אל השמש.

בחלקה הרחוקה יותר, סמוך לקברו של סבא אליעזר, עומד אבא שלה ומרכין ראש.

ופתאום עדיני לא יכולה יותר לדבר, אז היא לוחשת, "את מוזמנת, מרגלית", ומניחה אבן אחרונה.

המצבה מבינה. מרגלית מבינה. ובין אותיות ה.נ.צ.ב.ה. השתקניות, עדיני מדמה לראות את פניהם של שלושה ילדים שנותרו אחריה, יתומים.

אחר כך מתעופפת דרך יריחו תחת גלגלי הטרנטה. אימא שלה מתקשרת, ואלף מטלות קטנטנות של ערב חתונה שוטפות אותה במרוץ מבורך.

יש תופרת, ויש דירה לארגן, ויש את הנדוניה ואת הנסיכה דוש שרוצה לבוא איתה לכל מקום. גם לקחת את הפאה. גם לבחור עיצוב פרחים.

"מדהים", גולדי, המפיקה והשוזרת, היא מומחית על במחמאות עצמיות. "בתור המעצבת הבלעדית של האירוע הזה ובתור החברה הכי טובה שלך: מדהים".

מדהים.

עדיני בוחנת את התצלומים בפליאה.

מדהים, כמו שחשב חצי עולם על השידוך הזה.

מטורף, כמו שחשב החצי השני, כולל דוד לייזר שיחיה.

החצי השלישי סתם שואב נחת מהרכילות שמזינה אותו, ותוהה להנאתו אם היא מבינה בכלל מה היא עושה.

"אין דבר כזה חצי שלישי", חורצת עכשיו גולדי, ומסובבת ראש אל פינת הסטודיו שלה. "נכון, הנסיכה דוש?"

הילדה שיושבת שם על כורסת עור לבנה מלקקת סוכריית ענק הרסנית ומהנהנת בעיניים פעורות.

אחר כך היא מדלגת על הדום עור לבן, נוחתת בזינוק מרסק עצמות בדיוק על ברכיה של עדיני, ומכריזה בפסקנות שעכשיו תורה. שעדיני אמרה שאחרי הפאה שלה, בוחרים פרחים לתסרוקת של דוש.

"אמרתי שאם יישאר זמן", עדיני מדגדגת את האוזניים הקטנות. מכל שלושת ילדיה של מרגלית ז"ל, הנסיכה דוש הכי דומה לה – כהת עיניים, נחושת סנטר, ולא מתכוונת לעבור הלאה אם משהו נראה טעון תיקון.

ומשהו בהחלט נראה לה כזה כשהלקוחה הבאה מופיעה בדלת ותופסת את מקומה בסטודיו.

"למה הילדה צורחת?" מזדעזעת הגברת בתוכחה.

ככה.

כי צלינו אותה על אש נמוכה יחד עם תפוחי אדמה, וכי היא רוצה פרחים לבנים אבל בסוף פרחים וורודים אבל בעצם שושנים אדומות, כן.

כן?

גולדי מחייכת בשביעות רצון. הלקוחה מתנשפת מהיצי. ורק דוש אומרת באדישות: "אבל בעצם אבא שלי לא מסכים אדום".

הופס.

כל ראשי הפאה הדוממים על המדף נראים פתאום לעדיני עירניים וסקרניים.

"אבא יודע הכי טוב", היא מפנה גב למפלצות הקלקר. "ואנחנו ניקח זר בהיר מאוד חמוד שגולדי תראה לנו מחר, כשנבוא עם סבתא".

"סבתא?" האסימונים צונחים בראשה של האישה בצליל אילם. "חשבתי שאת אחותה הגדולה!"

ובכן, היא לא.

היא רק דודה שלה, כמו שמציינת עכשיו הילדה בגאוה. והיא מתחתנת עוד שבועיים, ודוש תהיה בחתונה, בטח, מההתחלה ועד הסוף.

"מזל טוב!" האישה שמחה להתחנף. "נורא כיף בחתונות של דורות!

מי החתן?"

"בואי, עדידוש", עדיני מתרוממת.

"להתראות", גולדי מפעילה את המאוורר בקול רעש.

אבל לדוש, הילדה של מרגלית ז"ל, האחיינית הכי מתוקה שלה, יש קול גבוה וגאווה עצמית. היא מחייכת את החיוך המדהים הזה שלה כשהיא פוסעת אל דלת הסטודיו, מעפעפת שלוש פעמים ועונה בקול צלול: "החתן הוא אבא שלי".